

Mandag som var første dag, var meget blæsende med over 40 – 50 kt i 1.500 m, så dagen flyvninger blev aflyst. I stedet for at flyve fik vi noget teori omkring bølgeflyvning. Dette var helt relevant, da der var store muligheder for bølgeflyvning de efterfølgende dage: Tiltagende vindstyrke med højden, stabil luftmasse og en god fønvind.

Dagene forinden havde der også været fine bølger. Det højeste tilladte flyvehøjde i området er 5.800 meter. Ugen inden var der en pilot som var ”kommet til” at flyve op i 6.600 meter. Da han havde transponder i flyet, var det meget nemt at se det og finde ud af hvem det var. Han fik en ordentlig skideballe på fransk med engelsk accent. ;-)

Tirsdag var det også blæsende, men dog lidt mindre: ca. 40 – 50 kt i 1.500 m. Ja - det er fransk logik...! Vinden var lidt mere lige på banen, så det var nok derfor vi gik i gang med flyvningen. Vi er 2 piloter og en instruktør om flyet, som er en lidt ældre men ganske fin Duo Discus.

Min Hollandske kollega – Peter – var den første som skulle flyve. Vi havde aftalt, at vi i første omgang skulle flyve ca 1 time hver, for lige at vende os til området og derefter en tur mere som skulle være lidt længere. Det passede med at da alle flyene var sendt afsted, landede Peter igen og jeg kunne komme afsted.

Nu var det så endelig min tur ☺ Ned i flyet og afsted gik det efter slæbeflyet. Med ca 45 kt vind ind 45 grader forfra og nogle huse og småbjerge lige forude gav det nogle spændende udfordringer i forhold til at ligge bare nogenlunde lige bag slæbeflyet: Op og ned, høje og venstre gik det. Det gode ved det, var bla. at jeg fik varme med det samme. ☺

Som sagt var det kun en lille tur på en en time, for lige at lære området at kende og lære lidt om de forskellige effekter og udfordringer der er i et blæsende bjergområde.

Når vi snakker fornuftig stig, snakker vi 5 m/s og det gør vi så også, når der er synk. Der er rigtig meget turbulens. Det minder én om, hvor vigtigt det er at spænde selerne ordenligt og have ryddet op i cockpittet hele tiden.

Nå, men som alle svæveflyvepiloter ved, opleves en time i luften kun som ca 10 minutter og vi skulle ned igen. Peter skulle nu have hans længere tur. Nu viste det sig så, at vinden havde vendt en lille smule, så der var kommet mere sidevind og det var ikke længere forsvarligt at starte. Hvorfor havde vi så ikke bare blevet deroppe...? Det gav så bare muligheder for at køre en tur sammen med Britta i det skønne område. ☺

Onsdag viste sig også at være meget blæsende, men denne gang var vinden lige på banen, så ikke de store problemer.

I dag skal vi ud på en længere tur 3 – 4 timer. Peter startere først og jeg går til frokost og veeenter...! Da de kom tilbage med Duo'en blev vi hurtigt klar og afsted gik det. Ud over at lære noget mere om området skulle vi i dag prøve, om vi kunne for fat i nogle seriøse bølger vi kunne flyve i og prøve teorien af fra først på ugen. Det viste sig ikke at være så svært og det viste sig at teroerne virkede. Desværre havde vi ikke fåret ilt med, så vi måtte nøjes med at stige til 4.700 meter, men flot var det.

Derefter fløj vi lige så tæt på området, hvor en ung tysker der havde valgt at lande hans Airbus 320 i bjergene med 144 passagere, som vi måtte. Vi måtte ikke komme nærmere en 10 Nautiske mil (18,5km) På den afstand kunne vi selvfølgelig ikke se noget ud over hvilket bjerg det drejede sig om, men det var også rigeligt. Det var en meget ubehagelig tanke...!

Torsdag – igen var det blæsende og der var muligheder for bølger. Denne gang havde vi fået ilt med og der var muligheder for at komme op – helt op...!

Det viste sig, at der var bølger næsten over alt. Vi fløj nord på og målet var bjerget Pic De Bure, som ligge ca 100 km væk. På vej derop var der bølger og der oppe var der bølger. Det var vildt fedt. Som sagt havde vil ilt med, men selvfølgelig kun én – Det er jo i Frankrig...! Vi kunne dog godt skiftens til at have masken på, så det gik. Vi kom op i 5.550 meter...! Ret meget højere

måtte vi heller ikke komme. Hold nu op hvor var det flot og fascinerende. Det var lige som at have Google Earth under sig.

Selv om der var 15 minus grader udenfor, føles det ikke specielt koldt. Der kunne jeg sikkert takke de lange Jens lyner, lange strømper og en masse andet tøj.

Fredag var også en rigtig fin dag med sol, køligt og med noget blæst, som dog var noget mindre end de forgående dage. Det var Peter's sidste dag. Derfor skulle han gerne flyve solo, inden han skulle hjem. Han skulle starte først med instruktør for lige, at vende sig til dagens vejr. Det var aftalt, at de skulle flyve en time. Derefter skulle jeg flyve sammen med instruktøren og så skulle Peter følge bagefter – En rigtig god plan...! Vejret var dog ikke det bedste, så alle kom sent afsted. Klokken var omkring 14:00. Ved vanlig fransk præcision landede de efter 2:30 timer. ØV! Nu var klokken blevet 16:30 og Peter's fly skulle gøres klar og trækkes frem til start. Det betød, at jeg kunne sætte mig i Duo Discus'en kl. 17:00 for at flyve en længere tur...! Der var stadig cumulus skyer, meeeen de var allerede begyndt at kage lidt ud. Min irritation var ikke til at skjule. Min unge og uerfarende instruktør valgte, at vi skulle flyve til det bjerg hvor der slet ikke var termik tilbage – Så vi måtte ned igen. Vi valgte dog at prøve én gang til. Denne gang ville vi forsøge os med Vermusse. Det var lidt bedre, men også kun lidt bedre. Det blev til en lille time, hvor jeg kæmpede med magterne. Ikke lige den bedste dag for mig. Instruktøren var ikke i tvivl om min holdning til han prioritering.

Lørdag så rigtig god ud lige fra morgenen af, så mon ikke det nok skulle blive en god dag...?

Det skulle vise sig at blive en rigtig god dag. Efter dagens vejrbrifing, fik jeg at vide, at jeg skulle flyve LS4 hele dagen...! 😊 Ikke et fly jeg havde stiftet bekendtskab med tidligere, men en hurtig omskoling blev gennemgået: Pinden frem og du flyver hurtigere, pinden tilbage og du flyver langsommere, dette er højdemåleren og denne er til hjul op og hjul ned. Nogen spørgsmål...?

Jeg skulle følge efter instruktøren, som denne dag havde en 3. "elev" med i Duo Discus'en. De startede ca 5 minutter før mig, så jeg var lidt spændt på om jeg nu kunne finde dem igen. Det viste sig nu ikke at være noget problem. Jeg blev afleveret i en 2,5 meter bobbel, som gik til 2.400 m. 😊 Dette skulle selvfølgelig udnyttes og jeg gik mod toppen af basen. Da jeg var tæt på skybasen, kaldte instruktøren op og spurgte til min position? "ca. 5 km syd for St. Auban i 2.400 meter" "What...?" svarede han hurtigt tilbage. Det viste sig, at de var begyndt at flyve syd på og de lå ca. 1.500 meter lavere. Jeg havde vist ikke lige været opmærksom på, at han havde meddelt, at vi skulle sydpå nu...!

Hans irritation over dette sammen med at jeg lå noget højere end ham, var ikke til at tage fejl af. Så jeg måtte pænt vente på ham under skyen, hvor jeg var nød til at trække luftbremse ind imellem, for ikke at komme op i skyen.

Afsted gik det sydover, hvor der var termik overalt. Vi fløj lidt rundt, mens jeg havde radiokontakt med dem i Duo'en. Denne del af flyvningen var mest for, at jeg skulle vende mig til LS 4eren og for at lære de forskellige stednavne i dette område. LS 4eren er en meget let fløjet fly, så jeg blev nu ret hurtig dus med den. Den har et fornuftigt glidetal og det gik ok med at følge Duo'en.

Efter en times tid i "lavlandet" fløj vi endelig op til bjergene igen. Det var, som altid, vildt flot og fasinende at flyve rundt i disse bjerge. Oftes over bjergkammen, men ind imellem var vi også under bjergkammen.

Mange steder kunne vi flyve med lidt stig over lange strækninger. Så var der pludselig 5 meter synk – med 150 km/t kom de bjerge godt nok hurtigt tæt på. Der kunne det godt blive lidt hot inde i flyet...! Også selv om jeg godt kunne se, at lige om lidt bag den næste bjergkam ville der højst sandsynligt være stig igen. Det var der også hver gang og ofter var der mellem 2 og 4 m/s, så vi var hurtig oppe igen.

Da vi kom til Gass kunne jeg godt se på vindretningen, at den ville virke. Der var allerede mange andre svævefly som også havde set dette, så nu var det om at holde tungen lige i munden.

HOLD da op hvor det virkede. 4-5 m/s. Da

jeg var i ca. 2.500 m kunne jeg godt mærke, at der også var en bølge, så nu skulle jeg lige vise at jeg havde lært noget af de sidste dage...! Det gik fint og jeg var kommet op i omkring 3.500 m da instruktøren kaldte op igen og spurgte til min position? "3.500 m over Gass" svarede jeg glad. "Så kan du godt trække bremsen og komme ned til 1.800 meter" Det viste sig, at de var fløjet videre til Luure. Igen havde jeg overhørt dette...! Nå – men det var ingen problem, for der var jo stig overalt.

Afsted gik det så til Luure. For første gang, skulle jeg prøve kræfter med dette fantastiske bjerg, hvor der bare var kraftig stig hele vejen hen langs dette lange bjerg hvor der også var mange andre fly på. Det var næsten for nemt, så ind imellem trak jeg luftbremser for lige at komme lidt tættere på bjerget.

Instruktøren meddelte, at han ville lande, men jeg kunne blive i luften lidt endnu, hvis jeg ville. Det ville jeg godt...! Så der var lige en halv times fri leg ☺

Jeg fløj et par gange frem og tilbage på Luure. Til sidst ville jeg lige ud i termikken, som tydeligt lå lige syd for bjerget, bare for lige at slappe lidt af. Det viste sig hurtigt, at der ikke var meget afslapning i dette. Det var ikke cumulus skyer, men rotorskyer...! Efter meget kort tid blev det tydeligt, at flyet ikke var blevet støvsuget i cockpiten i lang tid. Selv når jeg fløj lige ud, kom alt skidt, som lå i bunden, op i øjenhøjde. Hurtigt kom jeg dog ind i selve stigområdet og som alle andre steder - virkede det super godt. ☺

Det var ved at være sidst på dagen og jeg måtte hellere lande igen. Det er faktisk noget anstrengende at flyve i disse fantastiske områder, så jeg ville ikke udfordre landingen ved, at flyve til jeg blev træt og ukoncentreret.

Så – tilbage til St. Auban og lande i lidt turbulent blæsevejr efter endnu en dejlig dag i de franske alper.

Søndag var den store hjemrejsedag. Ikke så meget pjat – bare pakke, i bilen og køre til Nice fulthavn efter en rigtig dejlig uge i svæveflyvnings tegn.

Dette var min 2. tur til St. Auban og det er helt sikkert ikke min sidste tur. Det er sådan en tur man kan leve højt på i lang tid, så – ”St. Auban: Vi ses”

Steen Lund